

som dertil har været givet, er blevet stillet Krav baade til Kapitalen og til Arbejdet med Hensyn til at indrette sig saadan, at vi konkurrencemæssigt kan komme i Orden; det nytter ikke, siger det ærede Medlem, thi han har ikke set Krav til Kapitalen udformet i Lovsform. Jeg ved ikke, hvorledes dette skulde lade sig gøre. Har det ærede Medlem set Kravet til Arbejdet udformet i Love om Lønnedsættelser? Jeg kender intet dertil. Og hvis det ærede Medlem tror, at Vejen til at komme ud af Vanskelighederne er en Formuekonfiskation, som drager den i Forvejen for svage Kapital ud af dansk Erhvervsliv til Gunst for et øget Statsforbrug, ja, saa tager det ærede Medlem saa fuldt og helt fejl, og saa har han, naar han fastholder denne Opfattelse, i hvert Fald ikke draget Lære af det Kursus, som Vælgerne gav ham den 2. December.

Det ærede Medlem mente nu at kunne klare sig ud af sine Vanskeligheder ved at rette et Spørgsmaal til mig, idet han samtidig hævdede, at det, han havde sagt, var dette, at der ikke havde været noget afgørende i Vejen for, at man kunde have opnaaet Enighed med Socialdemokratiet gennem en Forhandling, hvis man havde villet. Nej, det ærede Medlem maa undskylde, det var ikke det, han sagde. Det ærede Medlem sagde, da han havde Ordet for lidt siden, at indenfor Rammerne af Forslaget, som fremsattes af Indenrigsministeren den 17. Februar, kunde Tilslutning have fundet Sted ogsaa fra Socialdemokratiets Side. Jeg nedskrev det ærede Medlems Udtalelse ordret, og jeg gentager mit Spørgsmaal: Er det ærede Medlem rede til en Forhandling med det Formaal at naa en Ordning indenfor den Ramme, som blev lagt ved Forslaget af 17. Februar? Spørgsmaalet er klart. Det er tillige et Svar paa, hvad det ærede Medlem spurgte mig om, idet Forslaget af 17. Februar jo er Udtryk for, hvad jeg mente en Arbejdsløshedslovgivning burde indeholde. Af det ærede Medlems Svar vil Forhandlingsmulighederne i dette høje Ting selvsagt afhænge. Maa jeg derfor bede om Svaret.

Ludvig Christensen: Jeg mente, jeg havde givet den højtærede Indenrigsminister Svaret derved, at jeg gentog, hvad

jeg havde sagt i Forvejen; det stod jeg ved. Jeg erindrer ogsaa om, at jeg tilføjede: hvis der havde været vist god Villie fra Regeringens Side i Folketinget. Men jeg fik ikke Svar paa mit Spørgsmaal: Kan Regeringen frigøre sig for de af Arbejdsgiverforeningen og det konservative Folkeparti i Lovforslaget indsatte Bestemmelser?

Indenrigsministeren (Kragh): Det forbavser mig meget, at det ærede Medlem ikke forstaar, at hans Spørgsmaal i Tilknytning til Diskussionen om den Forhandlingsvillie, som han har udtalt Socialdemokratiet besidder, er overflødig, thi naar jeg spørger det ærede Medlem, om han er rede til en Forhandling paa Grundlag af det af mig den 17. Februar fremsatte Forslag, maa det ærede Medlem dog vide, at dette Forslag er uden nogen Isprængning, uden nogen Islæt fra Arbejdsgiverforeningens eller konservativ Side. Derfor er det ærede Medlems Spørgsmaal uden Mening. Jeg gentager mit: Er det ærede Medlem rede til en Forhandling om en Arbejdsløshedslovgivning, som fastsætter nye Principper, saaledes som de har fundet Udtryk i det af mig fremsatte Lovforslags § 13, for Stats- og kommunale Tilskud til Arbejdsløshedskasserne, og som tillige bortfjerner den fortsatte Hjælp, der hidtil har været indeholdt i Lovens Afsnit III? Er det ærede Medlem og hans Parti rede til en Forhandling om denne Sag her i Tinget? Det ærede Medlem har udtalt, at dertil var man rede i Folketinget. Jeg har ikke paa noget Trin af Forhandlingen der mærket noget som helst til en saadan Villighed. Er den til Stede her? I bekræftende Fald aabnes der Adgang til en Forhandling paa det saaledes givne Grundlag, og min Villighed til at deltage deri kan jeg paa Forhaand tilsige det ærede Medlem. Jeg spørger altsaa endnu en Gang og haaber at faa Svar.

Ludvig Christensen: Den højtærede Minister er jo en meget ihærdig Spørger, og jeg maa naturligvis forsøge at være en lige saa ihærdig Svarer. Jeg kan altsaa gentage, at indenfor den Ramme, der ligger i Lovforslaget af 17. Februar, vil mit Parti kunne gaa ind i en Forhandling. Det forudsætter, at Ministeren hermed